

Af Mia Lejsted

“En dag med min storebror” er en særudstilling af fotos taget af fotograf og skribent Niels Jørgensen – lillebror til hovedpersonen i dette indblik i en 55 årig mands tilværelse, en ganske almindelig dag i hans liv. Det skulle vise sig, at det blev de sidste fotos af storebroderen, fordi han døde kort efter.

Med denne udstilling bliver vi lukket ind i et meget privat rum – i en for mange mennesker ukendt verden, der først og fremmest handler om fotografens bror, men også om søskenderelationen – båndet som kan være mere eller mindre stærkt og tæt – på mange forskellige måder.

For Niels Jørgensen ligger der uendeligt mange svære overvejelser bag beslutningen om at udstille fotografierne af broderen, der lever sit liv som førtidspensionist i en 35 kvadratmeter stor lejlighed – han har en hashpsykose og har heraf udviklet angst og han går kun udenfor sin dør, når han skal købe hash, øl og cigaretter. Og man forstår det. Det er følsomt, og det er grænseoverskridende på denne måde at dele det, der er svært og anderledes og samtidigt meget tæt på, med andre.

Fotografiet

Det var en revolution, da det blev muligt at tage fotografier og endnu mere da stillbilleder blev til film. Kunstnerne blev bekymrede for deres levebrød, nu kunne de ikke længere forvente bestillinger af malerier af fødehjemmet og gården eller portrætmalerier – det havde man nu fotografierne til at klare. Og ja, kunstnerens rolle ændrede sig, som den har gjort det sidenhen og længe før opfindelsen af fotoapparatet.

Vi anvender fotografiet som dokumentation, møder det som kunstform – og ja, som portrætfotos, og i dag er der

ingen ende på distributionsformerne.

Fotografiet er et særdeles stærkt medie, det er lig med sandheden. Når vi har set et foto af noget eller af en begivenhed, så bliver vi bekræftet i, at det er hændt i virkeligheden – at det er sandt. Sådan har det været, men det er ved at ændre sig, idet vi må indse, at det er godt med en sund skepsis, fordi der nu er rige muligheder for at manipulere med fotos.

I denne udstilling er vi ude i noget ganske andet. Det er følsomt, nærværende, nøgent,

uforskønnet. Skal man tale om en vis form for skønhed, kan det siges at ligge i den uindpakkede sandhed, som billederne står for. Og det går ind og under huden på os. Et menneske er forevigt på en ganske almindelig hverdag – ingen opstilling, intet er stillet særligt til rette for fotografen eller for dem, der efterfølgende skal se billederne.

Det er modigt og det er godt, der er en bror som Niels Jørgensen, der hermed i foto og tekst har valgt at fortælle historien om, hvordan et liv også kan forme sig – og slutte.